

דניאל לבדי? ! ויהרי שנינו, הם נבאים, והוא לא נביא, וממי הם? חגי זכריה ומלאכי. אם כך, נעשה קדש חל, ויהרי כתוב לא רוא, ומה פחדו? ובדניאל כתוב וראיתי אני, ולא רוא

נבי, הרי חל קדש?

אלא כך למןנו, כתוב (זהלים כ) אם תחנה עלי מלחמה לא יראה לפני אם פקים עלי מלחמה בזאת אני בוטח. בזאת, זה שאמרנו. זאת חבל חלקו לירש ולעשות לו נקמות. רשותנו, עשה הקדוש ברוך הוא את דוד מרכבה קדושה עם האבות, כתרים עליונים קדושים של הפל, שירשו האבות. ולמןנו שדור הירוש מלכות לבניינו, ובמקרים מלכות העילונה התחזק וירש הוא ובנו מלכות זו שלא עבר משליטונם

לדוריו דורות.

ולמןנו, בשעה שפטור הפלכות היה התעורר לבני דוד, אין מי שייעמד לפניו. וראיתי אני דניאל לבוד את הפראה, משום שבני דוד היה, שפטות (דניאל א) ויהי בהם מבני יהודה, דכתיב, (דניאל א) ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנניה וגוו. והוא ראה ושם בזה שהוא מצד יրשת חלק חבל אבו, ומשום שהיא שלו הוא סבל, ואחרים לא סבלו. שאמר רבי שמעון, בשעה שהכהה הדעת מתעוררת בדניאה, לא יכולים בני הועלם לעמוד לפניה.

ובשעה שהכהנים פורים ידיהם, שפטות מחסד, מתעורר הדרש שלםעה ומתהבר בפה הזאת, ומתבשלה ומתרברכת בפניהם מארות לבני ישראל, ומעבירים מהם דינם. זהו שפטות כה תברכו את בני ישראל, ולא את שאר העם. בוגרך כך כהן ולא אחר. כהן, כדי שיתעורר הפטור הוה שלו, חסיד, שנקרא חסיד, כתיב בפתח וראיתי אני, ולא דחיל.

וקה תגין, איןנו נבאי, ואיתו לאו נביא, ומאן נינה. חגי זכריה ומלאכי. אי כי אטעbid קדש חול, וזה כתיב לא ראו, אמר דחילו. ובדניאל כתיב וראיתי אני, ולא דחיל.

ואיתו לאו נביא, הוא חול קדש.

אלא כי תאנה, כתיב (זהלים כ) אם תחנה עלי מלחמה בזאת אני בוטח. בזאת, הוא דאמון זאת עדבא חולקיה, לאתחסנא, ולמעד ליה נוקמין. ותנא, עביד קדשא בריך הוא לדוד, רתיכא קדישא עם אהבתה, כתرين עלאין קדישין דכלא, דאחסינו אהבתה. ותנא, מלכו יריד דוד לבניו בתורי. ובatter מלכו דלעילא, אפק, ואחסין הוא לבני מלכו דא. דלא אעדי משולטינון לדורי דрин.

וთנא, בשעתה דהאי כתרא דמלכותא אתער לבני דוד, לית מאן דקאים קמיה. וראיתי אני דניאל לבוד את הפראה, משום דמפני דוד הוה, דכתיב, (דניאל א) ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנניה וגוו. והוא חמא ובודה בהאי דהוא מפטר אחסנת חולקה עדבא דאובי, ומשום דהוה דיליה הוא סביל, ואחריני לא סבל. דאמר רבי שמעון, בשעתה דהאי כ"ה אתער בדינוי, לא יכלין בני עלמא למיקם קמיה.

ובשעתה דפרסיין בבני ידיהו, דאתניין מחסד, אתער חסד דלעילא, ואתחבר בהאי כה, ומתקבטה ומתקברכא באנפין נהירין לבני ישראל, ואתעד מנהון דינין, הקד הוא דכתיב פה תברכו את בני ישראל, ולא לשאר עמיין. בגין כך כהן, ולא אחר. כהן בגין דידי, דאקרי האי כתרא דיליה חס"ד, על ידו, דאקרי כדי שיתעורר הפטור הוה שלו, חסיד, על ידו, שנקרא חסיד, כתיב בפתח וראיתי אני, ולא דחילו.